

Loppuelämäni ensimmäinen päivä

—
Lea Tuulikki Niskala

Sisällysluettelo

Kerron taustaa

Kuulun siis tähän 2-3 prosenttiin, jotka joutuivat
jatkotutkimukseen, josta nyt kerron

Kerron taustaa

Näinhän tämä asia usein alkaa, sattumalta käsi osuu, pieneen epämääräiseen kyhmyyn tai pattiin. Voi tämä prosessi toisinkin lähteä liikkeelle. Elämässä ei tarvitse tapahtua mitään kummallista. Oireita ei ole ja kaikki on kunnossa. Kunnes otetaan mammografia kuva, jossa näkyy epäilyä herättävä kohta.

Tällä kertaa olin mammografian seulonnassa. Suomessa tätä on tehty vuodesta 1987 luvulta asti näihin päiviin. Usein seulontaan meneminen on rutiinia, sinne mennään ja sieltä tullaan pois. Vastaus tulee ja kun ei mitään havaita, niin sitä ajattelee, että onkohan tämä kaikki nyt ihan turhaa. Herkästi sitä tuudittautuu olotilaan, jossa kuvittelee olevansa ihan terve.

Tosiaankin, koska en ollut patteja huomannut, en voinut muuta kuin todeta, että tässä sitä mennään vuodesta toiseen, vaan niin ei käynyt. Tulosten ilmoittamisen jälkeen oli kuin maa olisi pudonnut jalkojen alta pois. Mitään ennalta arvattavaa ei ollut, joten kaikki vyöryi päälle, kuin jostakin pimeästä aukosta. Yllätys tuli vain yhtenä päivänä ja sen jälkeen kaikki oli toisin.

Sanotaan, että noin yhdeksän kymmenestä kutsutusta naisesta menee seulontaan, joista noin 2-5 prosenttia kutsutaan jatkotutkimukseen. Rintasyöpä todetaan vain alle 0,5 prosentilla seulotuista. Suomessa löydetään noin 600-800 syöpätapausta vuosittain. Lähes 70 prosenttia näistä on pieniä ja paikallisia löydöksiä. Tästä voi ajatella näin, että varhaisessa vaiheessa voidaan aloittaa hoito ajoissa.

Kuulun siis tähän 2-3 prosenttiin, jotka joutuivat jatkotutkimukseen, josta nyt kerron

Ollaan marraskuun puolessa välissä vuonna 2015. On satanut, myrskynnyt ja pimeys on ottanut vallan. Olemme käyneet mökillä ja istuneet mieheni kanssa takkatulen räiskeessä ja kynttilöiden valossa. Luonto on käymässä nukkumaan. Vielä viimeisellä kerralla kävin metsässä, Näätävuoren kupeessa. Kääntelin kuihtunutta ruohoa ja löysin muutaman suppilovahveron ja muutaman puolukan. Mäelle noustessani hätkähdin, kun kohtasin kiveen nojaavia puita ristissä nojaamassa kiveen. Mieleepi muistui myös yllättävä lentonäytelmä taivaalla, kun lähtöä tekevät hanhet hakivat johtajaa auralle, ja sitä ei millään tahtonut muodostua, mutta muodostivat ristin taivaalle mökkimme päällä.

Siinä seisoin syksyn tuoksuisessa metsässä. Kintaani olivat läpimärät. Kintaat ovat karjalaismalliset, virkatut ja tarkoitettu työhanskojen sisään. Tiedän, miten tällainen kinnas virkataan. Olen sen lapsena oppinut. Siinä lapasen kärki on kulmikas, eli kaksikulmaa, kun normaalissa kudotussa lapasessa kärki on viimeinen ja kavennetaan suipoksi. Maassa on jo kertaalleen ollut lumipeite, mutta se sulii pois. Puolukat ovat varisseet maahan ja uponneet sammalten sisään tai linnut ovat syöneet ne vielä ennen talven tuloa. Vain kourallinen marjoja on tämän kertainen saaliini. Havahdun, sillä on aika lähteä takaisin mökille ja tulen rinnettä alas tielle.

Metsässä olen omien ajatusteni kanssa kahden. Tuuli vain humisee puiden latvoissa. Joku katkennut oksa putoaa alas.